

Excursiereis **MARIA ALM (Tirol), Oostenrijk**; reis; 6: Vr. 6 Mrt. t/m 15 Mrt. 2026)

Vr. 6 Mrt: OPSTAPPLAATS EINDHOVEN

Vandaag was het zover, het begin van een vakantie naar Maria-Alm, een wintersportplaats in Oostenrijk (voor mij een bonusvakantie). Ik pakte mijn koffer en mijn handbagage in, en verliet nadat ik hiermee klaar was mijn appartement. Ik ging naar buiten en liep naar de bushalte Harendonk. Daar nam ik om 17.55 uur de bus naar treinstation 's-Hertogenbosch-Centraal, en eenmaal in het station nam ik de trein naar Eindhoven.

Rond 18.50 uur kwam ik aan bij het Centraal Station van Eindhoven. Daar stapte ik uit. Omdat het verzamelen pas na 20.00 uur aan de noordzijde van het station zou plaatsvinden, kocht ik eerst in de plaatselijke Jumbo-supermarkt een broodje en een kop koffie. Ik at en dronk dit allemaal op, en wandelde via de zuidkant richting een tunnel, die onder het spoor doorgang. Zo kwam ik uit bij het busstation van de noordzijde, en vervolgens liep ik door naar de John F. Kennedylaan.

Aan de Kennedylaan stond een bushalte, met vlak daarbij in beeld een groep megagrote kegels. Dit was de opstapplaats naar de reisbestemming Maria-Alm. Al om 19.30 uur bereikte ik de halte, en een voor een kwamen mijn reisgenoten aan, plus deelnemers van twee andere Flow-winterreizen. Een reisgroep ging naar de Duitse stad München, en de andere twee groepen naar Maria Alm, de ene een ski-reis, de ander een excursiereis. In totaal gingen er acht begeleid(st)ers mee, en deze waren Jesse, Marloes, Stef, Annelies, Lieven, Ilse, Myrthe en Orjana. Als een van deelnemers verscheen o.a. Cassie, want met haar had ik dezelfde (excursie)reis geboekt. Twee andere bekenden die ik tegenkwam

waren het stel Ilse en Steven, die ik kende van o.a. Kreta in 2009. Zij gingen naar de twee verschillende reizen van Maria-Alm, maar zouden samen een kamer delen, omdat beide reizen plaats zouden vinden in hetzelfde hotel. Ilse is namelijk een fanatieke skiër.

Omstreeks 20.25 uur verscheen er een dubbeldecker in ons beeld, die van busmaatschappij UIT. Wij plaatsten allen onze koffers in de bagageruimte van de bus en stapten in. Cassie en ik gingen zitten op een bankje in de bovenste bushelft en kregen op de bank voor ons Bob en op de bank naast ons Johan. Schuin voor ons gingen Ilse en Steven zitten.

Even later begon de chauffeur (vermoedelijk Niels geheten) te rijden. We kwamen al vrij snel Eindhoven uit, en gingen de snelweg op richting Venlo. Daar gingen we de grens met Duitsland over. We reden langs Mönchengladbach en Bonn, en spraken als passagiersgenoten met elkaar, waarbij we elkaar wat vertelden over onszelf, omtrent werken, wonen en omgang met anderen.

Even voorbij Bonn stopte de buschauffeur bij een tankstation. Ik ging daar naar het toilet en kocht een kop koffie, die ik zowel buiten als in de bus opdronk. De oorspronkelijke chauffeur wisselde met een andere chauffeur, Toine (een brede man van in de 50 jaar), en deze gaf later het sein dat we weer verder zouden gaan. Wij stapten weer in de bus, en Toine reed verder, waarbij we langs steden kwamen als Ludwigshafen (in het Frans betekent dit Port-Louis; hoofdstad van Mauritius). Cassie sliep enigszins tot grotendeels, maar ik kon nauwelijks in slaap komen.

Za. 7 Mrt: HOTEL ALPENHOF

Aangezien we rond 23.15 uur vanuit tankstation Bonn waren verdergegaan, dacht ik dat we wel voor 02.00 uur zouden stoppen. Het liep echter anders. De chauffeur, Toine, reed langer door, en zo reden we voorbij

Stuttgart. Tussen die stad en Ulm zou de buschauffeur pas een stop houden, en dit gebeurde rond 03.10 uur. Hij kon dan rusten, en wij konden buiten onze benen strekken en naar het toilet gaan. Omdat het toiletgebruik 1 Euro kostte, maar ook korting opleverde voor een consumptie, besloot ik om een extra beker koffie te kopen. Op tijd liepen wij naar de bus, want omstreeks 03.45 uur reed Toine weer verder.

In de bus probeerde ikzelf enigszins in slaap te raken, wat echter nauwelijks lukte. Rond 05.45 uur begon het te schemeren, en niet veel later kwamen we de Beierse hoofdstad München binnen. Daar werden zo'n vijftien reisgenoten afgezet, waaronder Johan, plus drie begeleidsters, Jesse, Marloes en Stef. Een deelnemer van de skivakantie met zwart krullend haar, Rico, nam de zitplaats van Johan over, en even later reed Toine weer verder. Zo gingen we München weer uit, en even later begonnen er bergen van de Alpen in zicht.

Bij het rasthaus-tankstation van Irschenberg hield Toine weer stil. Wij stapten uit de bus en liepen naar het rasthaus om daar te gaan ontbijten. Ik bestelde een panini met salami en kaas, en een kop koffie, en at en dronk dit op aan een van de tafels. Ook pakte ik een schrift, en schreef daarin voor het eerst iets op over deze reis. Rond 08.15 uur liepen we het restaurant uit en gingen we weer terug naar de busjes.

Zodra wij allen zaten, reed Toine weer aan. We gingen richting Rosenheim, met rechts van ons de Alpen, en gingen vlakbij de stad rechtsaf. Zo kwamen we uit op de befaamde weg, die richting Innsbrück ging, en in een vallei tussen de bergen, een beeld dat bij mij nog in staat gegrift omdat ik in 2004 in een busje zat richting Dimaro (in de Italiaanse Dolomiti). Na zo'n 25 kilometer kwamen wij Oostenrijk in, en vlak achter de grens lag ook Kufstein. Bij dat stadje gingen we de snelweg af, en kwamen we in de Weisslachvallei, waar we langs de het stadje Sankt-Johann kwamen.

Verder gingen we over de 971 meter hoge Griessen Pass richting Saalfelden, en bij dat stadje was het nog vijf kilometer van Maria Alm. Even later reden we dus ook dit dorp binnen, waar we ook bij ons hotel kwamen.

Ons hotel was een groot chalet-achtig gebouw. Deze heette Hotel Alpenhof. Toine stopte de bus op de parkeervlakte, en wij stapten uit de bus. We liepen naar de ingang van het hotel en kwamen daar via twee dubbele schuifdeuropeningen in de receptiezaal. Dit was ook een lobbyzaal, waar bij de achterste muur rechts een kachel zat, met daarvoor twee ronde poeftafeltjes, met daar omheen vier leunstoelen. Links daarvan zat een lange rode bank aan de muur bevestigd, en daarvoor drie ronde tafels op een poot, verdeeld, met aan elke tafel een aantal stoelen.

Links aan de overkant van de gang zat een balie, met achterin o.a. een sleutelkast. Daar regelde de begeleid(st)ers de kamerindeling. Bij de bekendmaking hoorde ik dat ik met Jean-Paul, een van mijn excursiegenoten, in een kamer op de eerste verdieping zou overnachten. De excursiegroep bestond verder uit (natuurlijk) Cassie, Cynthia, Giulia, Hanna, Sepha (die een kamer deelde met haar ski-vriend Andy), Stefanie, Tessa, Wendy, Bart, Bob, Bonno, Robert, Sebastian en Steven (die met zijn vriendin Ilse van de ski-reis een kamer zou delen). Ilse R., Myrthe en Orjana werden onze begeleidsters, en Annelies en Lieven (samen al vele jaren een stel) zouden de skigroep van 11 deelnemers leiden.

Vanuit de zaal liepen we door, een gang in. Wij gingen daar rechtsaf een trap op, die rechtsom naar boven draaide. We tilden onze koffers de trap op en kwamen bij een deur, met daarchter een gang. We gingen daar linksaf en liep over een vloer van rood tapijt naar de hotelkamers, die op deze verdieping varieerde van nr. 101 tot 109. Jean-Paul en ik openden de deur van nr. 103, want dat werd onze kamer.

Eenmaal in de kamer ging Jean-Paul de badkamer in om te douchen. Ik ging zitten op bed en schreef nog wat op over de reis. Nadat J-P. klaar was met douchen ging ikzelf de badkamer in om mijn overgeslagen douche van vanochtend in te halen. Ook poetste ik mijn tanden en trok ik andere kleding aan. Daarna haalde ik twee puzzelboeken uit mijn handbagetas, en liep ik daarmee naar beneden, waar ik ging zitten op een leunstoel aan een van de ronde poeftafeltjes. Ik opende mijn Top-2000 puzzelboek, en loste daarin puzzel op met vragen over zangeres Madonna (geb. 1958; Madonna Louise Ciccone). Deze puzzel bleek achter makkelijk te zijn, omdat delen van titels en teksten al waren prijsgegeven in de hints.

Natuurlijk zaten er ook al reisgenoten beneden. Omstreeks 12.30 uur gingen wij lunchen, en dit vond plaats in een lange eetzaal, schuin achter de balie en links van de doorloopgang. In de zaal hingen gele kokerlampen en stonden houten zes persoonstafeltjes, omringd door (Bordeauxrode en Lila-paarse) fluwelen vierpersoonsbanken en twee stoelen. Ik ging aan een zo'n tafel zitten, en kreeg als tafelgenoten Bart, Bonno, Marleen, Bianco en Rico, de laatste drie genoemden van de ski-reis. Een ober diende een grote pan met soep op, en een schaal met broodjes, en hierbij kregen we limonade te drinken. De soep was heerlijk, en na dit maal kregen we als dessert ieder nog een puddingbroodje.

Na de lunch kregen we tot 13.45 uur de tijd om ons in de receptiezaal te verzamelen. Ik schreef nog wat in mijn hotelkamer aan mijn reisverslag en paste de inhoud van mijn handbagetas aan, om daarmee vervolgens naar beneden te gaan. Ik voegde me bij de reisgenoten en de begeleidsters, waarna we het hotel uitliepen. Vanuit de parkeervlakte staken we een paar straten over, richting een pad, die leidde naar een op dat moment gesloten après-skigebouw. Voor ons konden we steile skipistes zien liggen, en links van ons

lag een open veld, met daarachter de dorpskern met de bijbehorende kerk.

Wij liepen een stuk terug en gingen daarna rechtsaf. Via een pad en enkele straten kwamen we bij een gebouw met twee (winter)sportwinkels, waarachter een trap naar boven ging, evenals ernaast liggende sneeuwhelling. We gingen linksaf het bijbehorende plein over (Oberdorf), en kwamen bij de hoofdstraat, de Dorfstrasse. Daar gingen we rechtsaf, en even verderop gingen we weer rechtsaf een pad op. Deze leidde naar het uiteinde van een skipiste, waar de ene na de andere skiër met een behoorlijke snelheid beneden kwam. Mogelijk zagen we enkelen van de skigroep, maar na enige tijd liepen we een klein stukje terug. We gingen aan de rechterkant van het pad een bijna een meter hoge helling van sneeuw(ijs) op, en ook daar kwamen skiërs vanuit een voorliggende piste naar beneden gesuisd. Even later gingen we weer het sneeuwvlak af (waarbij ik Cassie hielp met afkomen van de helling) en liepen we weer richting de Dorfstrasse. We gingen linksaf, en liepen terug in de richting van ons hotel.

Vlak voor het hotel splitste onze groep. Het ene deel besloot om een terrasje te gaan zoeken, terwijl het andere deel naar de plaatselijke supermarkt zou gaan. Ik ging met de supermarktgroep mee, en zo gingen wij linksaf richting een Billa. In deze supermarkt kocht ik drie bananen, een flesje water en een zak snoep. Daarna liep ik met wat groepsgenoten naar ons hotelplein, waar ik eigenlijk alsnog naar het terrasje wilde gaan. Een paar reisgenoten en een begeleidster (Myrthe of Orjana) liepen mee, en langs de Dorfstrasse liepen we weer heen. Bijna halverwege kwamen we bij een caféterras, waar een aantal van onze reisgenoten zaten, met begeleidster Ilse. We gingen erbij zitten, en even later nam een vrouw van middelbare leeftijd onze bestellingen op. Ik bestelde een verlängert, een met water verlengde espresso, en kreeg er een glas water bij. Dit terras bleek van een hotelte zijn, het Möser-

Hochkönig Genuss Wirtshaus Hotel, en natuurlijk spraken we ook met elkaar.

Even na 16.00 uur wilde ik echter weer terug naar het Alpenhof Hotel. Cassie ging met mij mee. Zij en ik rekenden onze drankjes af, en liepen naar ons hotel. Daar gingen we beiden ons eigen weg, waarbij ik naar m'n hotelkamer liep en nog wat opschreef over de reis. Vervolgens ging ik weer naar beneden en kocht ik bij de bar een kop koffie om die in de lobby/receptiezaal op te drinken.

Langzaam liep de zaal vol, want om 18.00 uur werden wij hier verwacht, Op dat tijdstip hield een vrouw van rond de 60 jaar, Karin, de eigenares van Hotel Alpenhof, een toespraak. Zij sprak over de 20-jarige aanwezigheid van Flow Reizen in dit hotel, en dat dit een reden was voor een feestje. We kregen champagne te drinken, waarbij konden we kiezen met of zonder alcohol, en er werd muziek gedraaid, waarbij nummers als *Sweet Caroline* van Neil Diamond (1969), *Ein Stern* van DJ Ötzi und Nik P. (1998) en *Weil Ich Dich Liebe* van Frans Bauer (1997) te horen waren. Er werd gedanst, en ook liepen de meesten (waaronder ikzelf) de polonaise bij.

Omstreeks 18.30 uur werd de muziek afgezet. Ilse, Myrthe en Orjana hielden hun eerste begeleidingstoespraak, en deze bestond uit de presentatie van het vakantieprogramma. Per genoemde dag roffelden wij op tafel, waarna een van de begeleidsters bekendmaakte wat we op die dag zouden gaan doen. Op Zondag 8 Mei zouden we in een gondel, aan de kabelbaan, naar boven gaan, waarbij we ook de mogelijkheid kregen om te gaan rodelen. Op Maandag 9 Mei zouden we met Karin apfelstrudel gaan maken, en in de avond een fakkeltocht houden. Op Dinsdag 10 Mei zouden we met de bus naar de stad Innsbruck toe gaan, waarna Woensdag 11 Mei als relaxdag werd genoemd. Op Donderdag 12 Mei zouden we naar een zwemparadijs gaan, en in de avond gaan kijken bij de ski-groep, en op de Vrijdag erna een ritje maken in een paardenkoets. Op Zaterdag 14 Mei zouden we

nog een Oostenrijks huis in de bergen bezoeken, om vervolgens in de avond weer de bus in te gaan, richting Nederland.

Na de programmapresentatie liepen wij allen naar de eetzaal. Daar gingen wij zitten aan een aantal tafeltjes bij de fluwelen banken, waarbij ik kwam te zitten aan tafeltje met Cassie, Hanna, Tessa en Ilse R. Tafel voor tafel werden wij opgeroepen om op te scheppen bij een buffet, waarbij ik wat mais opschepte, met tomaat, komkommer, ui, kaasbolletjes en wat sla. Ook nam ik er een kop rundvleessoep bij. Als hoofdgerecht kregen we pasta met varkensreepjes te eten, met qua drinken water, waarna als dessert twee bollen ijs volgde (één met vanille, en één met banaan). Ook mochten wij uit twee á drie mogelijkheden kiezen welk hoofdgerecht we de volgende dag wilden, wat zich bij elk avonddinér zou herhalen.

Na het dinér verlieten wij de zaal. Velen van ons gingen in de receptie/lobbyzaal een spelletje doen, terwijl ik naar buiten ging om (zo geconcentreerd mogelijk) nog wat over de reis op te schrijven. Hierbij kon ik in de verte een skipiste zien liggen, en dat helling daarvan door een sneeuwveegmachine werd bijgehouden.

Even na 21.30 uur ging ik weer naar binnen, om eventueel nog te gaan spelen, maar vrijwel iedereen van mijn groep was al verdwenen. Aangezien wij in de bus (gemiddeld) niet goed hadden kunnen slapen, liep ik maar naar boven en ging ik naar m'n hotelkamer toe. Ik poetste mijn tanden, kleepte me om, en ging vervolgens (rond 22.00 uur) in bed liggen.

Zo. 8 Mrt: DE GONDELBAAN EN DE TOM ALTHÜTTE

Rond 07.00 uur werd ik wakker. Maar omdat ik nog best moe was, dutte ik nog een paar keer in en uit. Omstreeks 07.45 uur stapte ik uit bed en ging ik naar de badkamer om me daar te douchen en om te kleden. Vervolgens

ging ik naar beneden en liep ik de eetzaal in voor het ontbijt. Ik schepte op: een broodje met spiegelei, een boterham met smeerkaas, een snee roggebrood met camembert en een stukje cake plus een puddingbroodje. Hierbij dronk twee koppen koffie en een glas thee, en ging ik bij een tafel zitten Hanna, Sepha en Stefanie. Stefanie vertelde dat ze dit jaar in totaal vier keer op vakantie zou zijn, waaronder ook een Flow-reis naar Zakynthos (Griekenland).

Na het eten ging ik van tafel. Ik liep weer naar m'n hotelkamer en schreef daar nog wat op over de reis. Ook pakte ik mijn handbagetas in voor de excursie van vandaag, waarvoor we om 10.00 uur in de receptie/lobbyzaal moesten zijn. Ik en mijn reisgenoten verzamelden ons daar op tijd en liepen via de ingang het hotel uit, waarna we linksaf de Dorfstrasse opgingen.

De desbetreffend Dorpstraat liepen wij tot aan een bank. Deze stond schuin tegenover Moser Hochkönig Hotel, waar we gisterenmiddag hadden gedronken. Enkelen van ons moesten in de bank geld pinnen, en zodra dit was gebeurd liepen wij verder. We gingen opeens rechtsaf en kwamen bij een plein, waar we gisterenmiddag ook waren. Hieraan stond ook het gebouw met twee (winter)sportwinkels, en leidde daarnaast een trap naar boven. Hier bleken twee skipistes te eindigen, en dit was ook het onderstation van een gondelbaan.

Wij gingen de trap op, en kwamen bij een paar poortjes. Daar konden we doorheen, door achttien kaartjes die de begeleidsters vooraf hadden gekocht. Per gondel zouden we in groepjes van vier á vijf naar boven gaan, waarvan in een van de gondels een groepje die met een sleetje zouden gaan rodelen. Deze waren Stefanie, Sebastiaan en Steven, met als begeleidster Ilse R. erbij. Ikzelf kwam in een gondel te zitten met Cynthia, Giulia, Hanna en begeleidster Myrthe, en vrij snel ging de gondel waarin we zaten omhoog. We gingen zo'n vier reuzenpilaren voorbij, waarbij

we steeds hoger kwamen en een steeds groter en mooier uitzicht kregen.

Na zo'n 6 minuten zweven kwamen wij aan bij het opperstation van de gondelbaan. Daar stapten we allen uit. We bevonden ons nu op 1163 meter boven het zeeniveau, waar de gondelbaan Natrunnbahn bleek te heten. Daarnaast liep een stoeltjeskabelbaan, Die Sohnbergbahn, en tussen de tweekabelbaanstations lag het opperbegin van een piste. Op dat sneeuwvlak poseerde ik met al mijn groepsgeenoten, zodat een begeleidster een foto van ons kon maken.

Links van het Sonnbergstation stond een groot restaurantgebouw, Die Tom Almhütte. Een deel van de reisgenoten gingen ernaar toe, en de anderen, waaronder ik, gingen met Orjana wandelen. We liepen langs een gebouw, en kwamen bij een helling die behoorlijk steil omhoog liep, tot wel 14 procent. Het pad was deels bedekt met sneeuw, soms met aangedrukt ijs, en dus waren bergschoenen van belang. We gingen een bocht door en een vrij recht stuk omhoog, totdat we uitkwamen op ongeveer 1230 meter hoogte. Daar was een kleine vlakte, waar twee houten bankjes stonden. We gingen daar even zitten om uit te rusten en dronken wat water. Vervolgens liepen Cassie, ?, Hanna, Bob en ik met Orjana terug naar beneden, waarbij we via de bocht en langs het gebouw weer uitkwamen bij het sneeuwvlak met de twee kabelbaanstations.

Wij gingen naar het restaurantsgebouw Tom Almhütte, en gingen daar dat terrassenterrein op. Via een zijveranda kwamen we bij een terras om de hoek, waar een aantal van onze reisgenoten zaten. Ze zaten aan twee houten tafels, die momenteel half bezet waren. We konden er dus nog bij gaan zitten, en ik kwam te zitten aan een tafel met Cassie, Hanna, Tessa, Bob, Bonno en Orjana. Een serveerster nam bij ons de bestellingen op, en wij bestelden ieder een drankje. Ik nam een verlängerter (aangelengde espresso), terwijl op de achtergrond een nummer aanstond van Purple Disco Machine, *In My Arms* (2020),

gevolgd door *Smalltown Boy* van Bronski Beat (1984). Hierbij sprak ik en de reisgenoten, over o.a. eerdere reizen die we hadden gedaan, en ook over muziek.

Even voor 12.30 uur bestelden wij onze lunches. Ik koos voor Spaghetti Bolognese en een verlängerter koffie, en na een kwartier kregen we alles geserveerd. De spaghetti smaakte heerlijk, en halverwege het eten begon een DJ muziek te draaien. Deze draaide dance-versies van bekende nummers als *Forever Young* van Alphaville (1984), *Una Mattina* van Ludovico Einaudi (2004), *Voyage, Voyage* van Desireless (1987), *Freed from Desire* (1996; het veel betere origineel dan dat ordinaire *Shirt Uit en Zwaaien* van DJ Maurice)), *Funky Town* van Lipps Inc. (1979) en *Don't Stop the Party* van Pitbull feat. TJR (2013). Wij bleven zitten tot iets voor 14.00 uur, en rekenden daarna ons eten en drinken af, om vervolgens weg te gaan. Tijdens het teruglopen over de zijveranda zagen we de DJ op het podium platen draaien en daarnaast een saxofonist spelen.

Eenmaal bij de in/uitgang liepen wij naar het opperstation van de kabelbaan. We stapten in twee groepen in de gondels, waarbij ik met Cassie, Cynthia, Giulia, Wendy, Bob en Orjana in dezelfde gondel naar beneden ging. Het uitzicht op het landschap werd minder, en de huizen van Maria Alm werden steeds groter in beeld. Eenmaal beneden (op 807 meter boven NAP) stapten we uit de gondels en verlieten we het stationsgebouw. We gingen de trap af en het dorpsplein over, en gingen daarna linksaf de Dorpsstraat in. Omdat ikzelf niet veel contant geld meer op zak had en in Oostenrijk voornamelijk contant wordt betaald, pinde ik geld bij de bank schuin tegenover het Moser Höchkönig Hotel, wat twee van mijn reisgenoten ook deden.

Vervolgens liepen wij allen terug naar het hotel. Terwijl de meesten naar hun hotelkamer gingen, ging ik zitten in de lobby/receptiezaal om wat over mijn reis op te schrijven, met een kop koffie erbij. Daarna liep

ik alsnog naar m'n hotelkamer, waar J-P. ook was. Ik wilde eigenlijk naar het WK Schaatsen gaan kijken op de televisie, maar dit werd op geen enkele Duitse of Oostenrijkse zender uitgezonden, waarop ik naar Skispringwedstrijd ging kijken op EuroSport. J-P. verliet na zo'n vijftig minuten de kamer, en ik maakte hierbij gebruik van de gelegenheid om nog wat op te schrijven.

Omstreeks 17.15 uur liep ikzelf ook de hotelkamer uit. Ik ging naar beneden en ging daar zitten op een van de stoelen aan de twee ronde poeftafeltjes bij de kachel, waar Tessa en Stefanie ook zaten. Stefanie was een van de drie reisgenoten die had gerodeld. Ze vertelde; 'De tocht was heel leuk. We hebben eerst een uur gewandeld en zijn vervolgens 45 minuten met een sleetje naar beneden gegaan. Dit gebeurde allemaal op een pad, waarbij het vrij hard ging en we moesten sturen met onze benen'. Daarna sprak ik met Tessa nog wat over muziek, waarna Ilse de N. (levenspartner en echtgenote van Steven) het hotel binnenkwam. Zij vertelde over haar beleving met het skiën; 'Het was boven nog steeds 13 á 14 graden. De sneeuw was daardoor nogal papperig, waardoor het skiën moeizamer gaat'. Ja, het was inderdaad te warm voor het jaar hier in Maria Alm. De meeste sneeuw was weggesmolten, en wat er nog lag werd aangevoerd naar de skibanen.

Omstreeks 18.30 uur verschenen de begeleidsters in de lobby/receptiezaal. Allereerst regelden zij met enkele reisgenoten de nodige geldzaken in een zaaltje ernaast. Vervolgens riepen ze mij en mijn reisgenoten voor de begeleidingstoespraak, waarbij we deze maal gingen zitten in die zaal. Deze was achthoekig, had hoge ruitjesramen in zes van de wanden, en had aan het plafond een kroonluchter hangen. Verder stonden er in de zaal zeven tafels, drie met enkel stoelen eraan, en vier tegen een bank met rood fluweelmatras, met stoelen erbij, plus een kast met een LCD-televisiescherm. We gingen aan de tafels zitten, en de begeleiding vertelden ons het programma van morgen.

We zouden in de middag appelstrudel gaan maken, en s'avonds een fakkeltocht gaan lopen, waarbij we konden kiezen tussen lunchen (op eigen kosten) in een restaurant of onze lunch te kopen in de supermarkt.

Na de toespraak gingen wij naar de eetzaal toe voor het dinér. Hierbij kwam ik te zitten aan een tafel met Stefanie, Bart, bob, Ilse R. en Toine. Even later mochten we opscheppen, waarbij ik wat salade met tomaat, komkommer, mais, ui en kaas op mijn bordje schepte, en daarbij een kop aardappelsoep nam. De meesten van ons kozen voor schnitzel met frites als hoofdgerecht, maar ik koos voor noodlepasta met groenten. Door de drukte moesten sommigen vrij lang op hun eten wachten, maar omdat een reisgenoot haar/zijn schnitzel niet opat, kon ik daar nog een stukje van krijgen. Het eten was lekker, en als dessert kregen wij een bosvruchtencompôte met slagroom.

Na het eten, zowat rond 20.30 uur, gingen velen van ons nog een spelletje spelen in de lobby/receptiezaal. Ik schreef echter eerst nog wat op over mijn reisverslag (mede om de schrijfachterstand te beperken). Rond 21.15 uur ging ik alsnog naar de lobbyzaal en ging ik daar zitten aan de tafels bij de kachel, waar ook Cassie, Cynthia en Myrthe aanzaten. Met hen speelde ik het spelletje Dobble, waarbij we allen een kaart met voorwerpen voor onze neus op de tafel kregen gelegd. Van een stapel werd dan een andere kaart afgehaald, en wij moesten dan een voorwerp zien te raden, die zowel op de kaart van de stapel voorkwam als op onze eigen kaart. Wie als eerste juist raadde, kreeg die kaart en moest deze bovenop zijn kaart leggen, om vervolgens een voorwerp van de stapelkaart te raden die nu op zijn nieuwe bovenste kaart voorkwam. Voorwerpen die werden afgebeeld waren o.a. een anker, appel, boom, hamer, hangslot, koe, klok, schaakstuk (paard), schoen, vlam of een wielerved, en degene met de meesten kaarten won het potje. Cynthia won de eerste, waarbij ik lange tijd gelijk met haar opging, en

Myrthe de tweede, waarbij ik helaas niet genoeg mogelijkheden kreeg.

Na deze twee potjes kwam ook J-P. beneden. Wij gingen naar de achthoekige zaal ernaast en gingen daar zitten aan een van de tafeltjes bij de rode fluweelbank. We speelden Skip-Bo Jr., waarbij we steeds een 1 op tafel moest zien te leggen, en/of deze steeds met een éénheid op te hogen, dus 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Een vraagteken betekende een Joker en kon dus als elk gewenste kaarthoogte kunnen worden gebruikt. Wanneer iemand dan aan de beurt kwam, kon deze van zijn gesloten stapel (of 4 oplegstapeltjes) bijv. een 7 op een 6 leggen. Was de opgelegde kaart van de gesloten stapel, dan moest de kaart daaronder worden omgedraaid. Zolang deze speler dan door kon blijven gaan was hij aan de beurt, en degene die als eerste zijn/haar kaarten kwijt was won het spel. Ditmaal was dat Myrthe.

Na het spelen van Skip-Bo greep ik nog even naar een (Pubquiz-)puzzelboek van me. Daarin loste ik een puzzel op over film, dat betrekking had tot de method-acting (een acteerstijl, waarin gebruik werd gemaakt van eigen ervaringen om een karakter zo echt mogelijk uit te beelden; gedaan door o.a. Marlon Brando, James Dean, Robert De Niro, Daniel Day-Lewis, Paul Newman en Marilyn Monroe). Nadat ik de puzzel afkreeg, verliet ik de zaal en ging naar boven, naar m'n hotelkamer. Daar schreef ik nog wat op over de reis, en sprak ik met mijn kamergenoot J-P. over muziek. Hij bleek veel te houden van Bruce Springsteen en The Eagles, en noemde heel wat van diens uitgebrachte werken op. Zowat om 00.30 uur liep ik naar de badkamer en poetste ik mijn tanden om vervolgens op bed te liggen. Daarna viel ik in slaap.

Ma. 9 Mrt: HET MAKEN VAN APFELSTRUDEL EN DE FAKKELTOCHT

Hoewel ik om 07.15 uur voor het eerst wakker werd, stapte ik pas rond 08.00 uur uit bed. Ik ging naar de badkamer, nam daar een douche

en kleepte me om. Ik verliet de kamer en ging ik naar beneden, waar ik in de eetzaal ging zitten aan een tefeltje met Giulia, Tessa en Toine. Bij het opscheppen nam ik een witte boterham met spiegelei, een broodje met Danish Blue(kaas), een buine boterham met grillworst en een taartje, met een wat ananas en een stuk meloen, waarbij ik twee koppen koffie dronk.

Na eten maakte de begeleiding bekend dat wij om 10.15 uur de supermarkt in zouden gaan. Omdat het nu zowat 09.30 uur was ging ik eerst naar de achthoekige serrezaal, en schreef ik daar nog wat op over de reis. Vanuit de bank waarop ik zat kon ik achter een van de ruitjesramen een sneeuwplaat zien, waarop skiërs na beneden gingen. Na een halfuur schrijven ging ik weer naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden om vervolgens mijn handbagage in te pakken. Ik ging weer naar beneden en wachtte daar in de lobby/receptiezaal op de anderen.

Zodra wij er allemaal waren liepen wij, Cassie, Hanna, Sépha, Stefanie, Wendy, Bob, Bonno, Sebastian, ikzelf, Myrthe en Orjana aan. We wandelden naar de Billa-supermarkt en gingen daar naar binnen. Ik kocht daar een triple-sandwich, een halve liter-pak volle melk en een 0,75 literfles water, en na alles te hebben afgerekend liepen wij weer terug. Een aantal van ons zou gaan eten in een lunchrestaurant, maar Cassie en ik gingen als enige twee niet mee. Ik besloot daarop om nog enige tijd door te schrijven in de lobbyzaal en wachtte tot Cassie (rond 12.00 uur) weer naar beneden kwam. Zij en ik liepen naar buiten en gingen daar zitten op twee stoelen aan een tafel om onze lunches op te eten. Hierbij at ik mijn triple-sandwich op, waarbij op een daarvan kaas zat en op de andere twee vlees, en dronk ik de melk op. Na het eten praatten Cassie en ik nog wat elkaar, en rond 13.00 uur gingen we weer naar binnen.

Omdat ik nog wat tijd over had, schreef ik eerst nog ruim een halfuur door. Daarna luisterde ik nog even naar spotify (een muziek-

app) of mijn telefoon, met hardcore-nummers als *Make You Dance* van Bodylotion/Neophyte (1994) en *Suckers* van DJ Dano (1995; Daniël Leeflang).

Omstreeks 14.00 uur ging ik naar de receptie/lobbyzaal, waar vrijwel al m'n groepsleden van de excursie zaten. Ook de begeleiding was er, evenals Karin. Karin nodigde ons uit om met haar mee te gaan naar de keuken, en daar liet zij ons hoe er appelstrudel werd gemaakt. Voor een soort beslag werd gebruikt: 250 gram melk, vijf eetlepels meel (in bergvorm), drie eieren, een beetje zout en wat suiker. Karin deed dit met wat boter in een pan en liet dit met ons rustig doorbakken. Karin hakte met spatels het deeg in vieren en voegde daar wat rozijnen toe, waarna dit nog een keer in stukjes werd gesneden. Eenmaal klaar gebakken mochten we allen proeven van het beslagdeeg, dat heerlijk smaakte.

Vervolgens gingen wij verder met het echte recept. We schilden zo'n veertien appels. Karin ontkroosde dezen en legde ze in een snijmachine, die er flinterdunne appelschijfjes van maakte. Zij voegde heel wat suiker toe, een beetje kaneel, wat hazelnotenpoeder en citroensap en rozijnen, en kneedde dit uit met haar handen in een kom. Ze zette dit op de keukentafel, en rolde het strudeldeeg uit, waarna ze een deel van het appelmengsel erin schepte. Ze klutste twee eieren in een kom en smeerde het uit op de zijkanten van het deeg, zodat het zou fungeren als een soort sluitingslijm. Daarna maakte ze een paar sneeën in het deeg en legde zij het met een van de reisdeelnemers in de bakplaat. Het deeg ging de oven in, en dit gebeurde ook met een tweede strudel, waarna Karin deze allebei 45 minuten liet bakken op 180 graden Celsius.

Rond 14.45 uur gingen wij allen de keuken weer uit. We liepen naar de achthoekige serrezaal en dekten daar te tafels, met borden, bestek en bekertjes. Vervolgens kregen we tot 15.45 uur de tijd voor onszelf, en ik schreef weer wat op over de reis. Even over

15.30 uur liep ik naar de lobby/receptiezaal, waar enkelen van ons al aan het wachten waren (zoals Tessa). Rond 15.45 uur was iedere deelnemer van onze reisgroep er, en op dat moment kwamen Ilse R., Myrthe en Orjana de lobbyzaal ingelopen. Zij droegen traditionele Tiroler jurken, en showde een roltafel met twee schalen Apfelstrudel en een kom vanillesaus. Een van hen hield een groot spuitbus slagroom in haar handen. Ze liepen door naar de serrezaal, en wij volgden hun om daarna te gaan zitten aan de tafeltjes. Ilse, Myrthe en Orjana deelden de Apfelstrudel, met vanillesaus en slagroom aan ons uit, en qua drinken konden wij kiezen uit thee, limonade, chocolademelk en koffie. Ik ging natuurlijk voor het laatste, en de Apfelstrudel smaakte heerlijk.

Rond 16.15 uur stonden er echter alweer groepen klaar om naar een souvenirwinkel te gaan. De après-skibar bezoeken was ook mogelijk. Ik ging echter pas rond 16.25 uur naar buiten, maar omdat ik in de souvenirshops aan de Dorfstrasse niemand kon vinden, besloot ik maar eens rond het dorp te wandelen. Achter de plaatselijke kerk liep ik een zijstraat in, maar deze leek dood te lopen. Ik liep maar weer terug richting de Dorfstrasse, en ging daar linksaf weer terug richting ons hotel, waar pal voor de afslag naar de parkeervlakte een après-skibar bleek te zitten. Een aantal van mijn reisgenoten zaten en stonden daar op de terrassen, en na even aarzelen ging ik daarop naar de reisgroep toe.

Vanuit de stoelen aan de tafels zagen wij een man achter een keyboar spelen, en dat hij daarbij zong en o.a. gitaar speelde. Hij speelde nummers als *Live is Life* van Opus (1984), *Living Next Door to Alice* van Smokie (1976), *Ring of Fire* van Johnny Cash (1963) en *Take Me Down Country Roads* van John Denver (1971), waarbij velen van ons op dansten en meeklapten. Tijdens dit cafébezoek dronk ik een glas cola, maar rond 18.00 uur vond ik dat ik genoeg had gehoord. Ik liep naar het hotel, en schreef daar in de lobby/receptiezaal door

zolang het kon. Na 18.30 uur stroomde dit zaaltje vol met m'n reisgenoten, en rond 18.45 uur zou de begeleiding van onze reisgroep weer een begeleidingstoespraak houden.

De toespraak vond plaats in de achthoekige serrezaal. Hierbij vertelde de begeleidsters het programma van morgen. We zouden die dag naar Innsbruck gaan en daarvoor om 08.15 uur vertrekken, wat betekende dat we die dag ook vroeg zouden moeten opstaan. Ook werd verteld dat de fakkeltocht van vanavond om 20.30 uur zou beginnen vanuit de ingangszaal (lobby/receptiezaal dus). Na deze toespraak gingen wij naar de eetzaal en kozen we zoals gewoonlijk een plaatsje aan een aantal van de tafels. Hierbij kwam ik aan een tafel te zitten, met Tessa en Bonno, en Bianco en Friso van de skigroep. We mochten al vrij snel weer opscheppen, en hierbij nam ik wat pasta met ham, tomaat, ui, komkommer en sla, met kaasbolletjes, plus een kop vermicelli-groentesoep. Als hoofdgerecht at ik (de gisteren door mij gekozen) rundvlees in jus met gebakken aardappelgrätinees en groentegarnering, en dronk ik er een kop koffie bij, waarna we als dessert een bolletje ijs kregen, met wat vruchten en pudding.

Nadat wij alles op hadden gegeten en onze drankjes hadden afgerekend, liepen we naar onze kamers. We pakten daar onze jassen en maakten dat we om 20.30 uur in de lobby/receptiezaal waren. Vanuit daar gingen we allen naar buiten, waar we op de parkeerplaats ieder een fakkel in een van onze handen kregen. Deze fakkels werden aangestoken, en zo liepen we naar de Dorfstrasse, waar we linksaf gingen. We wandelden over het trottoir richting het Moser Hochkönig Hotel, en gingen pal daarvoor linksaf een zijstraat in, de Gasteg. We gingen een brug over, over de smalle Krallerbachrivier, en liepen nog tussen een aantal huizen door. De stoep verviel in de straatweg, en deze begon zowat omhoog te lopen, met gem. 4 procent.

Ergens bij een rechts van de weg staande kapel hielden wij stil. De begeleidsters vertelden dat deze kapel in een ver verleden als rustplaats werd gebruikt, door pelgrims die daar gingen bidden. De kapel heette trouwens de Gastegkapelle, en als groep poseerden wij (samen met wat leden van de skigroep) ervoor. De begeleidsters maakten een foto, waarbij sommigen van ons een fakkel in de hand hielden.

Na het maken van de foto liepen we weer terug. We gingen de helling af naar beneden, en kwamen via het groepje huizen en de brug weer bij de driesprong van het Moser Hochkönig Hotel. We gingen rechtsaf de Dorfstrasse weer op, en liepen zo terug naar ons eigen hotel. Daar doofden wij de fakkels in wat overgebleven sneeuwresten, om vervolgens naar binnen te gaan. Ikzelf kocht daar aan de bar van de lobby/receptiezaal een kop koffie, en dronk deze op in de serrezaal, terwijl ik nog wat opschreef over deze reis. Na ruim een halfuur schrijven liep ik terug naar de lobbyzaal, en ging ik daar zitten bij een groepje, waarvan ik me nog kan herinneren, dat Annelies en Lieven (allebei beg.), Steven en Ilse de N. van de skigroep daar zitten, evenals Jan-Wietze (ski) en Giulia. Giulia scheen bij de Efteling werkzaam te zijn, en draaide muziek van dit desbetreffende pretpark. Even na 22.30 uur ging ik echter naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden. Vervolgens ging ik naar bed.

Di. 10 Mrt; INNSBRUCK

Al om 06.30 uur ging de wekker. Ik stond op, liep naar de badkamer, en nam een douche om vervolgens mijn tanden te poetsen. Ik kleedde me om, pakte mijn handbagage in, en ging daarmee naar beneden. Eenmaal in de eetzaal pakte ik een bord, en schepte ik op; een broodje roerei, twee boterhammen, een met brie, een met salami, en een plak ananas. Ik liep ermee naar een tafeltje achterin, waar Orjana en Lieven ook zaten, en ging daar zitten op de bank, om vervolgens mijn ontbijt

op te eten. Hierbij dronk ik ook twee koppen koffie.

Na het eten gingen wij rond 08.15 uur met de gehele excursiegroep naar buiten. We stapten in de grote bus en gingen daar verspreid zitten op de banken, waarna chauffeur Toine aanreed. We gingen richting Innsbruck, en kwamen daarbij langs plaatsen als Saalfelden, Sankt-Johann, waarna we bij Wörgl de snelweg opgingen. Onderweg stond er Tirolermuziek aan, en na zo'n 70 kilometer snelweg nam Toine de afslag richting Innsbruck. Deze stad zag er kleurrijk uit, met van allerlei huizen, flats en kerken in een nogal wat Tirolse stijl.

Even na 10.00 uur stopte Toine de bus op een parkeerplaats, bij de ingang van een door muren grotendeels afgeschermd tuin. Vlak bij de openingspoort stond daar een kiosk en een toilet. We gingen vrijwel allen naar het toilet en stapten eenmaal terug weer in de bus. Ook een oudere vrouw, Mary, stapte in, en zou ons als gids door de stad heen leiden.

Tijdens deze rit vertelde Mary als volgt; 'Innsbruck is een vrij grote stad van ruim 130.000 inwoners, gelegen aan een rivier, de Inn. Het is sinds 1848 de hoofdstad van Tirol, wat daarvoor Meran (Merano) was, dat tegenwoordig ligt in de Italiaanse provincie Südtirol. De oude naam van Innsbruck was Oeni Pontum, wat Brug over de Inn betekende, en zou ook Residence zijn geweest omdat er ook Romeinen hadden gewoond. In het jaar 1187 werd de naam Innsbruck voor het eerst gebruikt. Al heel lang werd deze stad verbonden door drie bergpassen, in het noord(west)en de Fernpass (1212m.), in het westen de Arlbergpass (1793m.) en in het zuiden Passo del Brennero/Brennerpass (1374m.), en zelf ligt deze op een hoogte van 575 meter boven zeeniveau. De oudste wijk heet Sankt-Nicolaus'. Al vrij snel reden wij deze wijk in, waarbij we ook de Sankt-Nicolauskirchen konden zien. De wijk werd genoemd naar Sint-Nicolaas (Sinterklaas dus), die in Oostenrijk ook een bisschopsmijter en

een gewaad droeg, maar werd in plaats van (zwarte) pieten begeleid door krampussen (zwarte duivels met twee hoornen, lange tong, baard en staart). Brave kinderen ontvingen dan lekkernijen en stoute kinderen werden symbolisch gestraft.

Natuurlijk reden wij ook over de Innsbrucke, waarbij Mary vertelde dat de stad zijn naam hieraan dankte. Verder kwamen we langs de Goldener Adler, het oudste hotel van Innsbruck (uit 1390), waar Koningin Juliana (1909-2004) vroeger heeft overnacht. Innsbruck staat bekend als een universiteitsstad, en is vooral beroemd om de Olympische Winterspelen die daar in 1964 en 1976 zijn gehouden. Ook heeft deze stad een helioplatform, met een capaciteit voor 18 helioplans. Oude wegen van en naar Innsbruck zijn o.a. de Via Rezia en Via Rome.

Met het zicht op aan de rechterkant staande skischansen reden we in de richting van een splitsing met een geel gebouw eraan, een klokkengieterij uit 1599. We gingen daar rechtsaf en reden langs twee kerken richting een heuvel, waarnaar de weg met flauwe bochten naar boven ging. Deze heuvel was ooit in het bezit van Elisabeth in Beieren (24 Dec. 1837 - 10 Sep. 1898) en haar man, keizer Franz Joseph (Karl) (18 Aug. 1830 - 21 Nov. 1916), en daarop stonden o.a. een negentiende eeuwse villa met kleinere bouwwerken. Ook stond er een standbeeld van Andreas Höfer (22 Nov. 1767 - 20 Feb. 1810), een Tirolse verzetsstrijder, die na zijn executie in 1810 als held wordt beschouwd. Op de heuvel keerde Toine de bus, en zo gingen we weer naar beneden gingen.

Eenmaal bij een van de twee kerken, een witte hield Toine stil. Wij stapten allen uit de bus en liepen naar de ingang van het kerkgebouw, Die Wiltener Basilika. Deze basiliek had binnen een hal, waarin rijen met houten bankjes stonden, en aan het einde een altaar smet beelden en goudbewerkingen stond. Aan het plafond zaten beschilderingen, en aan beide zijanten beelden,

goudbewerkingen en een paar biechtkasten. In een zijkapel brandde kaarsjes, en voor 1 Euro mochten we een kaarsje opsteken. Ikzelf stak er een op voor mijn overleden vader (Peter; 10 Jul. 1950 - 27/28 Okt. 2020), en sprak daarover met Tessa. Zij stak een kaarsje op voor haar oma, die 94 jaar was toen ze stierf, en een enorme strijd lust had. Tess bleek haar ook vaak te hebben bezocht als een goede vriendin.

Wij verlieten de basiliek weer en gingen terug naar onze bus. Eenmaal ingestapt reed Toine weer verder. Mary vertelde over een voormalige aartshertogin van Oostenrijk, Maria Thérèse (13 Mei 1717 - 29 Nov. 1792), dat deze van 1740 tot 1780 koningin was van de dubbelmonarchie Oostenrijk-Hongarije en een belangrijke rol had in Innsbruck. In de laatste van jaar van haar leven organiseerde zij verscheidene huwelijken met als belangen rijkdom en macht.

De gids tour eindigde bij de parkeerplaats waar deze was vertrokken, en dus bij tuinpoort met de kiosk en de toiletten. We stapten allen uit de bus, en terwijl sommigen van ons naar het toilet gingen kocht ik in de kiosk een beker koffie. Even later verzamelden wij ons allen bij de tuinpoort en gingen we daardoor een pad op de tuin in. Mary vertelde dat dit een Koninklijke tuin was en in 1564 werd geopend als de Hofgarten. Er stonden fleurige bloemen en dikke bomen, en een paviljoen, die deze tuin tegenwoordig meer een Engelse uitstraling gaf.

Via een andere poort en een bomenlaan naar rechts kwamen we bij een groot plein, waar links een groot geel gebouw stond, het Landestheater. Hierin werden allerlei toneelstukken opgevoerd. Rechts liep een weg, en daarachter stond een groot, wit gebouw met groene koepels. Dit was de Hofburg en diende als residentiegebouw, waar vorsten overnachtten of zelfs woonden. Het gebouw stamt uit 1460, maar werd in de 18e eeuw verbouwd in de destijds rococo-stijl, in opdracht van koningin Maria Thérèse. We

liepen in de lengte over het plein en kwamen langs een zwart gebouw, Die Haus der Muzik (Muziekhuis). Vervolgens staken we de weg over, waar deze in een bocht afboog voor een witte kerk (Die Hofkirche). Vanuit daar gingen we een muurgang in, waar vroeger een poort voor moet hebben gestaan. De gang kwam uit op de Hofgasse, en aan die straat stonden huizen in verschillende kleuren, zoals wit, geel, groen en rood. De straat eindigde bij een plein, die aan de linkerzijde als een straat verder liep, met wederom aan beide kanten huizen in diverse kleuren.

Rechts van het plein stond een wit gebouw, met een bruine dak met dakkapellen en een balkon met een gouden dak (Goldenes Dachl). In dit balkon trouwde keizer Maximilian I (22 Mrt. 1459 - 12 Jan. 1519) in 1494 met Bianca Maria Sforza (1472 - 31 Dec. 1510). Na dit te hebben verteld, nam Mary afscheid van ons, en gingen wij linksaf de straat in. De straat heette Herzog Friedrich Strasse en had ook heel wat terrasjes. Aangezien we nog niet geluncht hadden konden we kiezen waar we wilden gaan eten, en hierbij splitste een klein groepje van ons af. Cassie, Hanna, Bart en Jip gingen met Orjana mee naar een McDonald's, en de anderen (waaronder ik) gingen met Myrthe en Ilse R. naar een bakker toe. Daar kochten we ieder een broodje, waarbij ik een zadenbroodje met ham en ei nam en een kop koffie. We gingen buiten op stoelen om twee tafeltjes zitten en aten vervolgens onze lunch op.

Aan de overkant van de bakker zat een juwelierszaak, van het merk Swarovski. Velen van ons gingen daar naartoe. Aan de voorkant van de winkel stonden twee vitrines, met in de ene een glazen zwaan met een met sieraden gedecoreerde snavel, en in de ander een vlinder met sieradenvleugels. We gingen de winkel in en kwamen via een lange hal met sieraden en diamantbewerkingen bij een trap. We gingen daar naar boven en kwamen bij een paar grote hallen, waarin vitrines stonden met halskettingen, armbandjes, oorbellen, horloges, diamantjes en beeldwerkjes van

edelmetaal. Ook zaten er dure zonnebrillen achter glas. In een hal met gele muren stond zelfs een reclamerollerscherm, en deze toonde op een van de advertenties zangeres Ariana Grande (geb. 26 Jun. 1993), met een paar halskettingen, en armbanden met hartjes eraan. Na dit alles enige tijd te hebben gezien, liepen we in de richting van de uitgang, waar vlak voor bij de kassa's nog Swarovski-pennen werden aangeboden voor maar 49 á 59 Euro per stuk.

De uitgang van het Swarovski-filiaal kwam uit in een steeg. Wij gingen daar rechtsaf, om kwamen zo weer bij de Herzog Friedrich Strasse uit. We hergroepeerden ons daar met de McDonalds-bezoekers, en mochten alweer de volgende keuze gaan maken. Of we wilden gaan wandelen, wat souvenirwinkels wilden bezoeken, of een terrasje wilden gaan pikken. Wendy, Jean-Paul en ik kozen met Orjana voor het laatste, terwijl Stefanie en Bob gingen wandelen en de anderen voor de souvenirs gingen. Zo liepen Wendy, Jean-Paul, Orjana en ik verder de straat af en staken wij een weg over. Nu bevonden we ons op een stadsplein, die deel uitmaakte van de Maria-Theresien Strasse. We gingen daar zitten op een terras aan de tafel van een sushi-bar en bestelden ieder een drankje. Ik nam ditmaal een glas cola van 0,5 liter, en terwijl ik hierop wachtte en ervan dronk keek uit over het straatplein, met daarachter de ingang van de Herzog Friedrich Strasse, waarin het grote gebouw met de het gouden dak te zien was. Boven de huizen staken de deels besneeuwde Alpentoppen bovenuit.

Na enige tijd kwamen een aantal groepsgenoten van ons erbij, Cassie, Cynthia, Stefanie, Bart, Bob, Bonne en Ilse R. Ook zij gingen aan een tafel van terras en bestelden wat te drinken. Tot zowat 15.00 uur bleven we zitten, waarna we onze drankjes afrekenden. Vervolgens liepen we terug naar de parkeerplaats, waarbij we door de stadspoorttunnel liepen, over het plein gingen tussen het Landestheater en de Hofburg, en over het pad door de Hofgartentuin gingen.

Eenmaal bij de parkeerplaats aangekomen stapten wij weer in de bus. Toine reed aan, en voerde ons de snelweg weer op, waar we via Schwaz naar Wörgl gingen. Eenmaal daar gingen we de snelweg af, en via Sankt-Johann kwamen we bij de Griessenpass, die afdaalde richting Saalfelden. Vanaf daar kwamen we in Maria-Alm, en omstreeks 17.00 uur kwamen we aan bij het hotel. We gingen daar naar binnen, en ik bestelde een kop koffie om vervolgens tijdens het drinken nog wat over de reis te schrijven. Ook ging ik nog even naar m'n hotelkamer toe.

Om 18.45 uur moesten wij echter allen weer beneden zijn in de achthoekige serrezaal. Daar vond de begeleidingstoespraak plaats, waarbij verteld werd over de relaxdag van morgen. Hierbij zouden we de mogelijkheid krijgen om de hotelsauna te gebruiken, en om eventueel naar Zell am See te gaan voor een wandeling. Over het laatste twijfelde ik nog. Na het dinér van die dag zouden we nog naar een van de skipistes gaan, om daar de deelnemers van de skireis (die ook in het Alpenhof Hotel verbleven) aan te moedigen. Na deze speech gingen we naar de eetzaal en zitten aan de tafels, waarbij ik kwam te zitten aan een tafel met Bart, Bonno en Steven (de echtgenoot van Ilse de N.). Tijdens het opscheppen van het voorgerecht nam ik bij het buffet een salade, met pasta, tomaat, komkommer, ui en kaasbolletjes, plus een mok soep met croutons erin. Als hoofdgerecht kreeg ik de door mij bestelde goulashvlees met jus en aardappels, terwijl de meesten hadden gekozen voor een käzenspatzl. Dit was een steelpannetje met noedels, overgoten met uien en kaas. Een van mijn tafelgenoten liet mij een hapje proeven van dit gerecht, en het smaakte lekker. Ik dronk bij mijn hoofdgerecht een pils (Salzlander Stalle), en kreeg evenals mijn reisgenoten als dessert appelbeignet met kersen en vanillesaus.

Na het eten rekenden wij onze drankjes af, en ging naar m'n hotelkamer. Ik schreef nog wat op over de reis, en ging rond 21.00 uur naar beneden. Eenmaal in de lobby/receptiezaal

bestelde ik een kop koffie en ging ik daarmee zitten aan een tafeltje, waar Mélanie, Rico en nog iemand anders aan zaten. Rico en ik spraken al snel over muziek, en hij vroeg aan mij wat ik tekstueel gezien het meest foute liedje aller tijden vond. Ik antwoordde met *Swalla* van Jason DeRulo, Nicki Minaj & Ty Dolla \$ign (2017), waarop Rico reageerde dat hij dat vond van *Neem een Ander in de Maling* van Ome Henk (1997). Deze Nederlandse parodie op *Barbie Girl* van AQua (1997) zou zijn moeder op cd-single voor hem gekocht hebben.

Rond 22.15 uur ging ik echter weer naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar in de badkamer mijn tanden en ging pal daarna op bed leggen. Al snel viel ik in slaap, want ik wa erg moe.

Wo. 11 Mrt; WANDELING LANGS DIE ZELLERSEE

Zo'n negen uur sliep ik, want om 07.30 uur werd ik wakker (door de wekker). Ik stond op, nam een douche in de badkamer, en poetste mijn tanden. Nadat ik me had omgekleed, liep ik met schrift de hotelkamer uit, om beneden in de lobbyzaal wat op te schrijven. Even na 08.45 uur stopte ik daarmee, en liep ik naar de eetzaal. Ik schepte mijn ontbijt op, en nam daarbij twee boterhammen, een met Danish Blue-kaas en een met salami, en een broodje spiegelei, met daarbij een banaan, een schijf ananas en wat tomaat. Ik dronk er twee koppen koffie bij, en at m'n ontbijt op aan een tafel met Cassie, Stefanie en Wendy.

Na alles te hebben opgegeten, ging ik redelijk snel terug naar de lobby/receptiezaal. Daar schreef ik nog het een en ander op over de reis. Vervolgens ging ik naar buiten en liep ik naar de BILLA-supermarkt om daar een broodje te kopen, want ik had ervoor gekozen om, om 11.00 uur alsnog mee te gaan voor de wandeling bij Zell am See.

Omstreeks 11.10 uur kon de wandelgroep, bestaande uit Giulia, Stefanie, Bart, Jip (die is

overgegaan naar de excursiereis), Sebastian, Steven en ik, met begeleidsters Ilse de R. en Myrthe vertrekken. Wij liepen naar de bus en stapten erin, terwijl de rest van de excursiegroep in het hotel achterbleven. Toine bestuurde wederom deze bus, en reed ons richting Saalfelden. We gingen daar linksaf richting Zell am See, maar pal voor dat stadje nam Toine een afslag naar links. Hij reed door tot aan een campingplaats en stopte daar de bus, zodat we konden uitstappen.

Wij begonnen te wandelen en volgden de stoep langs een meer, de Zellersee. Deze lag rechts van ons, en we kwamen bij een klein dorpje die Thumersbach heette. Daar gingen we een bruggetje over en poseerden we voor een groepsfoto. Na zo'n twee kilometer lopen kwamen we bij een speelparkje, met een schommel en een zandbak, en daar hielden we stil. We gingen zitten op de verscheidene bankjes en aten onze broodjes op. Ikzelf at een broodje met ham, terwijl een paar anderen, Bart, Jip en Sebastian een balspel speelden.

Na een halfuur pauze vervolgden wij onze wandeling. We liepen terug naar de stoep langs de weg, en bewandelden die totdat we rechtsaf een grindpad opgingen. Het pad had een paar rechte stukken, en maakte twee flauwe bochten naar links en twee naar rechts, beide bochtrichtingen om de beurt. Voor ons zagen we een berg, en een witte bochtvorm van sneeuw gaf aan dat dit een piste was. Het grindpad eindigde bij een promenadeweg, en deze leidde naar Zell am See-Süd, een dorpje aan de zuidkant van het meer, en had een rechtsaf gaande zijpad. We gingen het zijpad op en liepen verder langs het meer naar een ander pad, de Elisabethpromenade. Deze kwam op haar beurt uit in een park, Das Elisabethpark, waarin bomen, heggen, kunstwerken en banken stonden. Wat verderop in het park kwamen we langs een spoorweg, met het bijbehorende treinstation, genaamd Zell am See. Dit betekende dat we nu bij het gelijknamige stadje waren.

Wij kwamen bij een desbetreffende spoorwegovergang, en staken deze over. Vervolgens liepen we een bergop lopende steeg in, en deze leidde naar de Bahnhofstrasse. We gingen daar rechtsaf en kwamen bij een stadsplein (Stadsplatz), waar in het midden zeshoekige piramide stond met een beeldwerk erin, en een boom. Aan de rechterkant zat een café, de Mosshammer, en op het terras ervan gingen wij zitten. We bestelden ieder een drankje, en ik nam hierbij een potje koffie, waaruit ik twee koppen kon halen. Onderling spraken we met elkaar, waarbij een van de reisgenoten zei dat hij in de aankomende zomer naar Zwitserland zou gaan. Na alles te hebben opgedronken rekenden we allen af en gingen we verder.

Wij gingen linksaf een straat in, die lichtjes bergop liep, de Dreifaltigkeitstrasse. Rechts stond daar o.a. een hotel-restaurant met een gele gevel. Aan het einde van deze straat gingen wij rechtsaf, en zo volgden we de Loferer Bundesstrasse. Op een gegeven moment zagen we links een parkeerplaats, en daarbij kwam ook onze Kupers-bus weer in beeld. We staken over, liepen naar de bus en stapten daar allen in, zodat Toine vervolgens kon aanrijden. Over de autowegen reed hij ons via Saalfelden terug naar ons hotel in Maria-Alm.

Ongeveer om 16.00 uur kwamen wij aan bij het hotel. We stapten uit en gingen naar onze hotelkamers, maar ik wilde nog wel even de sauna van het hotel ingaan. Ik kleedde mij om, en ging in mijn zwembroek en op slippers, met een handdoek weer naar beneden. Vanuit de gang aan de receptiezaal leidde een extra trap de kelderzone in, en daar was de sauna. Allereerst nam ik op voorschriften een douche en droogde ik me wat af, om vervolgens een sauna in te gaan van zo'n 75 á 80 graden. Ruim negen minuten bleef ik daar zitten, waarna ik na het eruit stappen een korte douche nam. Ik ging naar een stoel toe en bleef daar zo'n tien minuten zitten, om vervolgens terug te gaan naar m'n hotelkamer en me daar om te kleden.

Omstreeks 16.40 uur ging ik weer naar beneden. Daar bestelde ik in de lobby/receptiezaal een kop koffie. Ik dronk deze op, op een van de stoelen, terwijl ik weer verder schreef over de reis. Na zo'n uur schrijven ging ik evenals m'n reisgenoten naar de achthoekige serrezaal, waar de begeleiderstoespraak plaatsvond. De begeleidsters vertelden dat we morgen naar wintersportplaats Kaprun zouden gaan om daar te gaan rodelen en te lunchen. Vervolgens zouden we nog een bezoek brengen aan een zwemparadijs.

Na deze toespraak gingen wij allen naar de eetzaal. Daar schepten we bij het buffet onze voorgerechten op, waarbij ik wat pastasalade nam, met tomaat, komkommer, ui en sla, plus een kop tomatensoep. Ik ging aan een lege tafel zitten, en kreeg daarbij gezelschap van Cassie, Hanna, Stefanie, Tessa en Jip. Na het voorgerecht te hebben opgegeten mochten wij onze hoofdgerechten opscheppen bij het lopende buffet, en ik nam daarbij; een sparerib, drie kipkluijes, een stukje pizza en frites. Ik deed er wat champignonsaus over, en na hiervan te hebben genoten, wachtten we op ons dessert. Ditmaal was het een Bananasplit-ijsje, met chocoladesaus. Tijdens het eten vertelden enkelen van ons hoe zij de wellness-sauna hadden beleefd. Zij waren in het hotel achtergebleven en waren veel eerder dan mij dan de sauna geweest, waar toen natuurlijk ook meer volk was.

Na het eten gingen wij allen naar onze hotelkamers. We trokken daar onze jassen, mutsen en handschoenen aan en liepen daarna terug tot aan de lobby/receptiezaal. Vanaf daar liepen we naar buiten en gingen we na het parkeerterrein linksaf. We bewandelden de Dorfstrasse, en kwamen daarbij langs het Möser-Hochkönig Hotel, en het plein bij de gondelbaan. Na een eind lopen kwamen we bij een pad een de rechterkant, waar rechts daarvan een bord. Daarop stond Ski-nachtfahren, en dit betekende nachtskiën. Wij liepen het pad op, en gingen wat verderop door een bocht naar links, waarvan rechts een

sneeuwhelling omhoog ging richting het uiteinde van de des behorende skipiste. Ik herkende dit van vier dagen eerder, en we liepen richting een ijzeren trap richting een houten terras, met een daarbij behorende café. Ergens links van het terras lag een sneeuwpad, en zo konden we daar bij de zijkant van de skibaan komen. De sneeuw was nogal ruw, maar om bij de linkerzijkant van de piste te komen moesten we ook nog een zijlaan van de piste oversteken. Deze ijsstrook was natuurlijk glad, maar toch kwamen we vrijwel allen bij de zijkant van de piste. Zo zagen wij de deelnemers van de skireis naar beneden komen, zoals Ilse de N., Marleen, Mélanie, Andy (de vriend van Sépha), Friso, Jan-Wietze, Jip (toch nog maar een keer) en Rico. Annelies en Lieven kwamen als begeleid(st)ers mee naar beneden, en Bianco ging per snowboard.

Na zijn 25 minuten kijken liepen ik met Tessa, Wendy, Bart en terug richting het terras. Daar gingen we zitten aan een houten tafel, waaraan J.-P. al op een van de banken zat. Hij dronk een glas Duitse bier. Wij allen wachtten op de rest van de excursiegroep, en eenmaal zover liepen we terug naar ons hotel. Bijna halverwege deze wandeling kwamen we Ilse de N. en Andy tegen, die wellicht waren uitgestapt bij het bijhorende skidepot, waar ook de Gondelbaan van de Naturnbahn op uitkwam.

Eenmaal bij ons hotel aangekomen gingen sommigen van ons al naar hun hotelkamer. Anderen waaronder ik gingen zitten in de lobby/receptiezaal. Met een kop koffie erbij schreef ik weer wat op over de reis, waarna ik na zo'n drie kwartier daarmee stopte en ging zitten bij een groep om twee tafeltjes. Deze bestond uit Friso, Andy, Ilse en haar echtgenoot Steven, Giulia en Jan Wietze, en Lieven en Annelies. We spraken over o.a. skiën, muziek en uitgaan, en dronken er ook bij. Ik kocht nog een glas bier, en nadat ik deze langzaam had opgedronken ging ik naar boven, naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar

in de badkamer mijn tanden en ging vervolgens liggen op bed.

Do. 12 Mrt; RODELEN EN ZWEMMEN IN KAPRUN

Rond 06.45 uur werd ik wakker. Een kwartier later stond ik op en nam in de badkamer een douche. Ik poetste mijn tanden en kleedde mij om, om vervolgens naar beneden te gaan. Eenmaal in de eetzaal koos ik een zitplaats, en ditmaal was dit aan tafel bij Stefanie, Tessa en Sébastien (later vervangen door Hanna). Ik schepte op bij het buffet, en ditmaal bestond mijn ontbijt uit een maanzaadpistoleet met ham en kaas, een boterham met spiegelei, wat plakjes salami en tomaat, plus een ringplak ananas. Hierbij dronk ik twee koppen koffie en een beker vruchtenyoghurt. Ook at ik naderhand een appel.

Na het ontbijten liep ik naar de achthoekige serrezaal. Ik ging daar zitten op een bank bij een tafel en schreef weer door over de reis. Op de achtergrond stonden liedjes op van de Britse rockband Coldplay, waaronder *Clocks* (2002), *Everyday Life* (2019) en *A Headful of Dreams* (2015). Omstreeks 09.15 uur ging ik weer naar m'n hotelkamer en pakte ik daar mijn handbagetas in, want om 09.30 uur moesten we al weer klaarstaan in de lobby/recptiezaal. Hierbij pakte ik wat winter- en zwemkleding, want vandaag zouden we gaan rodelen en zwemmen.

Wij gingen naar buiten en stapten daar de Kupers tourbus in. Toine begon te rijden, en via Saalfelden en Zell am See bracht hij naar een dorpje met o.a. een skibaan, een rodelbaan en een overdekt winkelcentrum. Dit dorpje heette Kaprun, en Toine stopte de bus op een parkeerplaats, vlakbij een restaurantgebouw. Wij allen stapten uit, en liepen in de richting van de rodelbaan. Daar kocht een van de begeleidsters kaarten in voor het rodelen.

De rodelbaan heette Maisi Flitzer, en het rodelen zou gaan als volgt; eerst stapten wij ieder in een karretje en kregen we daarna een gordel om. Hierbij werd uitgelegd dat we met een hendel de snelheid konden beïnvloeden. Naar achteren was afremmen ofwel inhouden, midden was rustig doorgaan, en naar vore was gassen tot een bepaalde maximale snelheid. We zwaaiden nog naar een aantal achterblijvers, die niet meegingen, en kwamen met onze karretjes een voor een op een haak vast. Deze takelde ons in de karretjes omhoog, en zo gingen kwamen we steeds hoger tot op een hoogte van 916 meter boven zeeniveau, 152 meter hoger dan het startpunt van de baan.

Daar gingen wij dan, één voor één, naar beneden. De snelheid van onze karretjes vermeerderde, en met flinke snelheid ging ik door bochten en rechte stukken, soms met bobbels, naar beneden. Bij steile stukken was er van remmen nauwelijks sprake, en een paar ronddraaiingen volgden daarop, waarna het weer wat steiler werd. De topsnelheid moest zo'n 40 kilometer per uur zijn geweest, maar in een steil stuk, pal voor een scherpe bocht naar links, trok ik aan de rem. Op dat moment werd er een foto van me geschoten, en na de bocht volgden wat ronddraaiingen, om vervolgens bij het eindpunt uit te komen. Ik wilde eigenlijk direct uitstappen, maar had zo'n kick van het rodelen gekregen dat ik moest lachen. Wie er verder in de rodelbaan waren afgegegaan weet ik niet precies meer, maar Giulia, Stefanie, Wendy, Bob, Jip, Sebastien, Steven, Cynthia, J.P., Ilse R., Myrthe en Toine hadden sowieso op zo'n karretje gezeten. We bekeken daarna de geschoten foto's, en na even twijfelen kocht ik die van mijzelf.

Wij verzamelden ons als groep, en liepen in de richting van het overdekte winkelcentrum. Eenmaal daar binnen stapten we een soort warenhuis in, waarna we doorliepen naar de supermarkt. Daar gingen we nog even inkopen doen voor ons verblijf bij het zwembad in de middag. Ik kocht drie bananen (twee voor de

komende dagen) en een zakje ovenchips, plus een blikje cola, en na het afrekenen liepen we allen het winkelcentrum uit om vervolgens naar het restaurantgebouw te gaan.

Het restaurant was een houten gebouw, dat uit meerdere zaaltjes bestond. De hoofdzaal had een bar, en links van de zaal leidde een boogvormige opening naar een ander zaaltje, waarin twee lange tafels stonden. Wij gingen daar aan zitten en kregen ieder een menukaart uitgedeeld, waarop we een gerecht en een drankje konden kiezen. De meesten van ons kozen voor een pizza, waarvan ik de Pizza Rustica (met kaas, tomatensaus, salami, spek, uien en knoflook). Qua drank nam ik een kop koffie. Wij genoten van onze lunches, en na het eten rekenden we alles af. Als extraatje kregen we ieder een klein zakje gummibeertjes, waarna we weer terugliepen naar onze bus.

Zodra wij waren ingestapt, reed Toine verder. We gingen weer over de hoofdweg, en een paar kilometer verder nam hij weer een afslag. We kwamen aan bij een groot zwemparkgebouw, genaamd Tauren-Spa, en Toine stopte daar bij de parkeerplaats. Wij stapten uit en liepen naar het gebouw. Eenmaal in de voorhal kregen wij ieder een armbandje om, en twee personen zouden ieder een opbergkluis delen (ik met Bob). We liepen naar de kleedhokjes en kleedden ons daar om, om vervolgens onze kledingstukken in de aan ons toegewezen kluisjes te plaatsen. Deze lagen aan diverse loopgangen, die weer uitkwam op een zaal met een paar ronde houten tafels, met witte en blauwe leunstoelen eraan.

Pal voor 14.00 uur kwamen wij bij de zaal van het zwempark, een grote zaal, waarin twee zwembaden zaten, links een vrij lage en middelgrote bad, met een erbij behorende bubbelbadkamer, en rechts een wat een groter en dieper bad, waar een rondgaande stromingsbaan deel van uitmaakte. Rechts van het middenpad leidde trapje van drie á vier treden naar een opstapstelling. Daarop

stonden strandbedden in rijen van een aantal naast elkaar en vier achter elkaar opgesteld. Ik ging op een bedje in de achterste rij zitten, met rechts van mij Bob, en links (van rechts naar links) Cassie, Bonno en Tessa. De meesten van ons ging gelijk al zwemmen, maar ik schreef nog eerst wat verder over de reis. Hierbij draaide ik op Spotify, op mijn telefoon, enkele nummers van de voormalige West-Duitse synthesesizergroep Tangerine Dream, zoals *Rubycon Part I* (1975) en *Love on a Real Train* (1983; in 1996 gesampled door dj Chicane als *Offshore*). Omstreeks 14.30 uur stopte ik mijn schrift, pen en telefoon weer in mijn handbagageetas en ging ikzelf ook het water in.

Allereerst liep ik het grote zwembad in. Ik zwom daar het stromingscircuit in en liet meer daar zo'n drie ronden met de stroming meevoeren. Vervolgens zwom ik daaruit en kwam ik Bart tegen, die mij over probeerde te halen om van een hoge glijbaan af te gaan. Ik volgde hem en liep zo een aantal trappen op, naar het begin van zo'n glijbaan. De baan had een doorsnede van ca. 1 meter en had in de eerste helft nog buitenzicht, waarna een tunnelzone volgde met knipperlichten. Echt hard ging deze niet, wel maakte ik bij de waterlanding een flinke spetterplons, waarna ik naar het einde van het landingsbadje zwom. Ik verliet het bad en ging weer terug naar het grote zwembad, waar ik naar het buitenbad toe zwom. Daar kwam ik enkele van mijn reisgenoten tegen en een begeleidster, die nog een foto van ons wilde maken. Nadat dit was gebeurd zwom ik verder, waarna ik uit het buitenbad klom en overliep naar het andere bad, dat via de poort naar binnen uitkwam op het lage, middelgrote bad. Eenmaal daar ging nog even naar het bubbelbad toe.

Na zo'n drie kwartier zwemmen liep ik terug naar mijn strandbedje. Ik ging daar nog even liggen en luisterde nog of mijn telefoon naar muziek op Spotify. Even voor 16.00 uur was het echter weer tijd om te gaan, en stonden we allen weer op. We liepen naar de kleedhokjeszaal en kleedde ons daar om in de

kleedhokjes, waarna wij onze zwemarmbandjes inleverden bij Myrthe. Terwijl wij wachtten om te kunnen gaan, zaten de meesten van ons op de leunstoelen aan de ronde, houten tafels zaten.

Eenmaal zover verlieten wij het zwemparkgebouw. We liepen weer naar onze bus en stapten daarin. Toine reed aan, en bracht ons via Zell am See en Saalfelden terug naar ons hotel. Eenmaal op de parkeerplaats stapten we daar uit en liepen de meesten van ons naar hun hotelkamers om zich te douchen. Ik deed dat zelf ook, en ging naar het douchen en aankleden weer naar beneden. Ik bestelde in de lobby/receptiezaal een kop koffie en dronk dit op aan een van de tafeltjes, terwijl ik weer verder schreef over de reis. Tijdens het schrijven stond er muziek op van o.a. rockband Coldplay en zanger Roger Whittaker (1936-2023).

Omstreeks 18.30 uur stopte ik met schrijven, want op dat moment begon onze begeleidingstoespraak. Hierbij werd verteld dat het morgen een relatief rustig dagje zou worden. In de middag ervan zouden wij allen een rit maken in een paardenkoets. Na de toespraak volgde eerst nog een feestje, waarbij de meesten van ons piratenhoofddoeken droegen en er werd gedanst. Wederom werd Neil Diamond met *Sweet Caroline* hierbij weer gedraaid, en daarnaast drie Duitstalige, waarvan mogelijk *Ein Stern* van DJ Otzi. Na deze vier nummers liepen wij naar de eetzaal en gingen we daar zitten aan de tafels. Ditmaal kwam ik te zitten aan een tafel met Hanna, Bonno, Pieter, Annelies en Myrthe, en wederom schepten we ook onze voorgerechten weer ik op. Ik nam hierbij een kop soep, ditmaal runderbouillon, en een salade, die ditmaal bestond uit ei, tomaat, komkommer, ui, kaasbolletjes en sla. Na dit te hebben opgegeten volgde onze hoofdmenu's, waarbij ik deze keer koos voor kip met rijst. De kip smaakte heel lekker, en als dessert kregen we nog tiramichu met een bol vanille-ijs.

Na het eten was het zowat 20.15 uur. Ik ging naar buiten, en ging met een paar anderen, Bob, Bonno, Jean-Paul en Jip nog een stukje wandelen. We liepen hierbij langs de Dorfstrasse, en gingen na enige tijd weer terug naar ons hotel. Ik liep daar allereerst naar de achthoekige serrezaal, en zag daar Tessa, Wendy, Jip en Sebastiaan met Ilse R. om twee tafeltjes zitten. Zij speelden het gezelschapsspel *Hitster*, waarbij er van allerlei liedjes geraden moest worden of de tijd waarin die liedjes werden gemaakt. Omdat ikzelf regelmatig in 's-Hertogenbosch en omliggende plaatsen aan pub-, film en vooral popmuziekquizen meespeel(de), voelde ik mij geroepen om mee te doen. Ik vroeg toestemming om erbij te mogen zitten en kreeg die, waarna wij eenmaal zittend aan tafel ieder een kaart voor ons op tafel kregen. Vervolgens werd er steeds via een IQ-scanner een liedje gedraaid, en die moesten we dan zien te raden in vijf verschillende categoriën. Dit konden zij, het juist decennium (Jaren 60, 70, 80, 90, 00 en 10s, artiest of band, exacte jaartal, titel van de plaat en maximaal 3 jaar ernaast. Tijdens de quiz hoorden wij nummers als *Joyride* van Roxette (1991), *Why* van Bronski Beat (1984), *Imagine* van John Lennon (1971), *What's Up* van The Four Non Blondes (1992; waarbij ik dacht 1993), *Better Off Alone* van DJ Jurgen feat. Alice DeeJay (1999) en *Stay with Me* van Sam Smith (2013).

Het strepen ging mij in het begin makkelijk af, maar naarmate ik steeds meer vakjes afgestreepte, raakten de kleuren bij de des behorende categoriën (groen, geel, rood, violet en cyaanblauw) vol, en werd de kans op het eventueel strepen ook kleiner. Uiteindelijk kreeg ik (als eerste) de kaart vol, en na dit spel ruimden wij op. Ik ging nog naar de receptiebar en kocht daar een kop koffie, om vervolgens in de lobbyzaal te gaan zitten. Nog even ging ik door met schrijven, totdat er op een van de schuifdeuren van de hotelingang werd geklopt. Het waren Ilse de N. en Steven, Sépha, Giulia en Jan-Wietze. Zij waren wezen après-skiën en ging zitten in deze zaal. Ik bleef

nog enige tijd zitten, maar ging daarna toch maar naar boven. Ik ging naar m'n hotelkamer, poetste daar mijn tanden in de badkamer, en ging vervolgens liggen op bed, want het was al 23.15 uur.

Vr. 13 Mrt; DE PAARDENKOETS

Om 07.30 uur ging de wekker. Ik stapte vrij snel uit bed en nam ik de badkamer een douche om daarna mijn tanden te poetsen. Ik kleedde mij om ging naar beneden, waar ik in de eetzaal naar het ontbijtbuffet ging. Daar schepte ik op; een zadenbroodje met ei, een boterham met danish blue-kaas, en een boterham met Port-salut, plus een paar plakjes salami en een schijf ananas met wat vruchtenyoghurt. Ik ging zitten aan een tafel, waar Bart, Bonno en Sebastiaan later bij aansloten, en dronk bij mijn ontbijt twee koppen koffie.

Nadat ik mijn ontbijt ophad, werd er ineens gesproken over politiek. Ik vertelde hierbij dat ik waarschijnlijk zou gaan stemmen op de partij Gr. Links/PvdA (het latere Progressief Nederland). Een tafelgenoot riep Partij voor de Dieren, maar chauffeur Toine reageerde dat hij daar niet op zou stemmen. Hij vertelde dat dieren nodig zouden zijn i.v.m. het hedendaagse luxeprobleem. 'Tegenwoordig kan men eten wat men wil. Maar duizenden jaren geleden was dat niet zo' zei hij. 'De mensen aten toen vooral groenten en fruit, en wanneer er niks te eten was gingen de mannen jagen op dieren, om de vrouwen, kinderen en zichzelf in leven te houden (ook was dat nog zo gevaarlijk). Het later gaan houden van een koe was al een flinke vooruitgang, en dit omdat koeien tamme zijn waren en het gras goed bijhouden, zoals in Oostenrijk'. Verder vertelde Toine het verhaal over ene Ötzi der Eismann'. Deze werd op 23 September 1991 gevonden in de inmiddels wegs meltende sneeuw, vlakbij de grens met Italië, en bleek te hebben geleefd van 3274jr. voor Christus tot 3230 voor Christus. Mede door een schotwond van een pijl en het feit

dat hij slechts een paar pijlen in zijn rugzak had, is het zeer waarschijnlijk dat hij ergens voor op de vlucht was.

Omstreeks 10.00 uur verliet ik de eetzaal. Ik bestelde een kop koffie en ging daarmee zitten in de lobby/receptiezaal. Ik ging zitten op de bank en schreef weer verder aan mijn reisverslag, waarbij ik liedjes hoorde als *Apologize* van One-Republic (2007). Ongeveer een uur schreef ik, en vervolgens stond op om naar de achthoekige serrezaal te gaan. Daar speelden Tessa en Jip het muziekspel *Hitster*, waarbij ze deze keer kerstliedjes raadden, en de jaren en de decennia waarin die werden uitgebracht.

Even na 11.30 uur ging ik met wat reisgenoten en een begeleidster naar buiten. Wij liepen naar de plaatselijke bank en pinden daar nog wat geld voor de resterende vakantietijd. Daarna liepen we naar het hotel terug en wachtten we geduldig op onze reisgenoten. Eenmaal compleet liepen we naar de Billa-supermarkt, en daar mochten we op de kosten van de begeleiding ieder wat te drinken kopen. Ik kocht een 0,5 literpak volle melk, en na het afrekenen liepen we naar de plaatselijke bakker. Daar mochten wij ieder een broodje en iets hartigs uitzoeken, waarbij ik een broodje met kaas, ham en tomaat uitkoos en een jamsprits met wat chocolade erop. We gingen naar een pleintje in de buurt, en aten daar aan een picknicktafel en op wat rotsen, die erom heen stonden, onze lunches op. Vervolgens liep ikzelf terug naar ons vlakbij staande hotel, en schreef ik daar in de lobbyzaal nog wat op over de reis.

Op tijd deed ik mijn schrift dicht, want om 13.45 uur moesten mijn reisgenoten en ik bij het hotelplein zijn, langs de kant van de Dorfstrasse. Twee paarden kwamen in beeld, en deze trokken koets, waarop een koetsier de paarden bestuurde. De koets had drie passagiersbanken, waarvan een voorbank en twee achterbanken tegenover elkaar, met een totaal zitcapaciteit van negen personen. Wij allen werden in twee groepen, en ik kwam

hierbij in de eerste rit terecht, met Jip en Myrthe op de achterste bank. Tegenover ons zaten Ilse de R., J.-P. en Sebastiaan, en op de voorste rij Stefanie, Wendy en Tessa. Bonno ging als extra passagier naast de koerier zitten, en deze bracht de paarden op gang. Zo bereed hij de Dorfstrasse, en kwamen we langs het Moser Höchkönig, en gingen bij het Gemeentehuis (Gemeintamt) rechtsaf. De eerder door mij gelopen weg leidde naar de herkenbare slagboom, en deze werd geopend zodat de paarden konden doorlopen. We kwamen langs een links liggende skipiste, en passeerden ook rechts staande hotelhutten. Op een gegeven moment kwamen we bij de autoweg, en daar staken de paarden met ons over. We gingen richting een gehucht, waarop we zicht bleven houden op een vlakte met daaromheen bergen.

Eenmaal bij het gehucht liet de koetsier de paarden weer omdraaien. Wij gingen richting de brede weg, waar we pal daarvoor echter linksaf een straat ingingen. Deze begon bergop, en leidde daarna glooiend langs een reeks villa's, waarna het wegdek weer afdaalde. We kwamen weer uit bij de weg, waar op die plaats een plein stond, met daarop een kroonvormig beeld, met daarop in letters Maria Alm. We gingen vanaf daar de Dorfstraase in, en kwamen zo weer bij ons hotel. De paarden stopten daar, en wij stapten uit om plaats te maken voor de tweede groep. Cassie, Cynthia, Giulia, Sépha, Bart, Bob, Sebastiaan en Steven stapten met Orjana stapten in, en de paarden begonnen te lopen, waarop de koets met hen uit beeld verdween. Enkelen van ons liepen vrijwel onmiddellijk het hotel weer in, maar omdat de tweede groep had moeten wachten, besloot ik dat ook hen te doen, evenals een paar anderen waaronder Steven. Of ik verder schreef weet ik niet meer, maar met enkele van de wachtenden had ik iig wel gesproken.

Omstreeks 15.10 uur kwamen paarden met de tweede groep (rondom Cassie) weer terug. Wij namen afscheid van de koetsier en liepen het hotel weer in. Ik ging zitten in de lobbyzaal

en schreef nog even aan mijn reisverslag. Vervolgens liep ik naar m'n hotelkamer en stopte ik daar al wat spullen in mijn reiskoffer, want de volgende dag zouden wij weer teruggaan. Even later ging ik weer naar beneden, en nam ik daarbij een van mijn Denksport-puzzelboeken mee. Ruim een halfuur vulde ik antwoorden in in mijn Pubquizpuzzelboek, waarna ik even weer naar m'n kamer ging om het boek terug te leggen. Vervolgens ging ik weer naar beneden en liep ik naar buiten, naar de naast gelegen après-skibar. Ik bestelde daar een glas cola en ging daar zitten aan een tafel (waar Cassie, Bart, Bonno en Sebastiaan (later Ilse de R.) ook zatne). Er stond muziek aan, waarop er werd meegezongen, maar na dik een uur ging ik toch maar weer terug naar het hotel.

Ik ging naar m'n hotelkamer en haalde daar mijn zwembroek en een handdoek van het balkon. Ik vouwde die op en stopte dit in de reiskoffer, om vervolgens weer naar beneden te gaan. Om 18.45 uur vond daar in de achthoekige serre de begeleidingstoespraak plaats, en daarin vertelde de begeleiding aan ons de reisgenoten, dat we de volgende dag met de koffer naar beneden moesten komen. Om 08.30 uur zouden wij dan gaan ontbijten, om vervolgens een bezoek te geven aan een Oostenrijks muti-haus. Ook zouden we vrij vroeg gaan dineren die dag, om rond 18.00 uur de bus in te laten, en vervolgens te vertrekken voor de terugweg naar Nederland.

Na de toespraak liepen wij naar de eetzaal. Hierbij ging ik zitten aan een tafel, waar Melanie, Sépha, Andy en Rico aan zaten. Wij schepten allen een voorgerecht op, en hierbij nam ik wat salade met sla, ei, komkommer, mais en kaasbolletjes, met daarbij knoedelsoep. Als hoofdgerecht at ik frites met hamlappen en paprika, en als dessert kregen wij allen een bolletje ijs met wat taart.

Na het eten ging ik evenals een aantal reisgenoten zitten in lobbyzaal. Ik schreef nog wat op over de reis, en dronk daar ook weer koffie bij. Naderhand begon ik titels van

liedjes op te schrijven, en koppelde ik daar desbetreffende sprookjes aan. Anderen konden dezen dan raden, zoals *After Midnight* van J.J. Cale (1968) bij Cinderella/Assepoester, *Hungry Like the Wolf* van Duran Duran (1982) bij Red Riding Hood/Roodkapje, *I Can See for Miles* van The Who (1967) bij The Seven Servants/ De Zes Dienaren (ivm Langnek), *The Order of Death* van Public Image Limited (1984) bij Snow White and the Seven Dwarfs/ Sneeuwwitje, of *Keep on Dancing!* van DJ Bobo (1993) bij The Red Shoes/ De Rode Schoentjes. Anderen hadden muziek opstaan op hun smartphone en luisterden daarnaar. Omstreeks 22.30 uur vond ik dat ik wel lang genoeg beneden was en verliet ik de lobbyzaal. Ik ging naar boven, naar m'n hotelkamer, en poetste daar mijn tanden om vervolgens naar bed te gaan.

Za. 14 Mrt; DAS MUTTIHAUS

Al rond 07.00 uur werd ik wakker. Ik dacht ineens aan schrijven, en dit deed zo'n halfuur. Daarna stapte ik uit bed en nam ik een douche, om daarna mijn tanden te poetsen. Ik kleedde mij om , en ging daarna verder met het inpakken van mijn reiskoffer. Omstreeks 08.15 uur was ik hiermee klaar en sleepte ik de koffer naar beneden. Evenals alle medereizigers zette ik mijn koffer in een kelderkamer, om vervolgens naar de eetzaal toe te gaan. Ik scheppte daar bij het buffet op, een broodje met spiegelei, een boterham met brie, een paar plakjes brie en wat ananas, waarna ik naar een van de tafeltjes toeging. Ik ging daar zitten en dronk bij het eten twee koppen koffie, met als extra daarna een schaaltje vruchtenyoghurt.

Na het ontbijt gingen velen van ons, waaronder ik, naar de lobby/receptiezaal toe. Wij verzamelden ons rond 09.30 uur bij de schuifdeuren, evenals Karin van het hotel. We liepen met haar de parkeerplaats af en staken de straat over, waarna we rechtsaf gingen en bij een zijstraat stilhielden. Karin vertelde ons dat zij tot 2011 in een van de huizen aan die

straat had gewoond. Ook zei ze dat Maria-Alm zo'n 2.500 inwoners telde, en dat dit dorp zo'n 7.000 toeristen per nacht kon herbergen. We liepen naar het kroonvormige monument, met daarvoor de grote letters van Maria Alm, en poseerden daar allen voor, zodat Karin of een begeleidster een foto van kon maken. We liepen door en volgden de stoep langs de weg, waarna we op een gegeven moment linksaf gingen. We gingen daar een helling op, die gemiddeld zo'n 10 procent omhoog ging, met maximale stijgingen tot 16 á 18 procent, en in het begin een bocht naar rechts en een naar links. In het begin van de klim moest ik de meeste groepsgenoten laten gaan, maar aangezien er vele hardlopers bij zaten en ik altijd als een diesel opstart, kon ik in de eindfase nog versnellen en een redelijk aantal bijhalen. Als zesde kwam ik boven, en omdat ik behoorlijk bezweet was en een eind buiten adem, rustte ik uit op de eerste bank die ik zag. Deze bank hoorde bij een groot, hutachtig huis, waar een zeer oude vrouw woonde. Zij was 88 jaar oud en bleek de moeder van Karin te zijn. Dit huis werd ook wel Das Muttihaus genoemd.

De 88-jarige vrouw verwelkomde ons, en gaf ons allen een glas limonade te drinken. Vervolgens liet zij ons zes een-literpakken slagroom zien. Dezen gooide zij leeg in een grote klopvat. Zij hield er een wasemmer onder, en daarin kwam een behoorlijk stijve beslag uit. Ze zei dat dit boter ging worden, en begon dit allemaal zodanig te kneden dat de lucht er vrijwel allemaal uitging. Ze legde de boter in een mal en perste dit aan, waarna ze de mal uitklopte en dit omdraaide. Een klomp van zo'n 250 gram boter ging er daardoor uit. De oude vrouw vroeg of wij zelf ook de boter wilden kloppen, en Cassie, Bonno, Jip, Steven, ikzelf en Ilse de R. gingen daarop in. Terwijl wij ieder wat boter aanpersten en uitklopten, maakten Karin en haar 88-jarige moeder twee zakken boterhammen open, en smeerden ze daarop de boter met wat zoetbeleg. Wij allen mochten ieder twee van zulke boterhammen eten, en konden qua beleg kiezen uit

kersenjam, bosvruchtenjam en honing. Ik at een boterham met bosvruchtenjam en een met honing, wat allemaal heerlijk smaakte. Na het eten bedankten we al gauw Karin's moeder voor de gastvrijheid, want we verlieten dit Muttihaus weer.

Wij liepen terug, en gingen zo de berghelling af naar beneden, waarbij ik op de steile stroken (tot 16 á 18 procent) naar beneden liep, als wielrenner Paolo Savoldelli (geb. 1973) in de afdaling van een col. Ik kwam als eerste beneden, en wachtte daar vlak voor de hoofdweg op de rest van de reisgroep. Zodra wij allen compleet waren, staken we de weg over, en kwamen we bij de straat links daarvan, waar we gisteren ook met de koets waren. Wat verderop staken we de weg weer over, en gingen we linksaf. We volgden zo de weg en kwamen langs een grote garage, waarin een aantal oldtimers stonden uit de Jaren 40 tot en met de Jaren 70. Daar stond ook een blauwe Chevrolet Corvette tussen, en deze was van de eigenaar, die de man van Karin bleek te zijn.

Wij liepen verder. We gingen rechtsaf en liepen zo door de haakse straat, waaraan Karin vroeger gewoond had. Vervolgens kwamen we weer bij ons hotel, en via het parkeerterrein liepen we daar naar binnen. Omdat het pas ongeveer 12.00 uur was en wij om 16.30 uur weer zouden gaan eten, met daarna het vertrek richting Nederland, gingen velen van ons al snel naar de supermarkt om nog een lunch te kopen. Aangezien ik naar mijn gevoel pas half had geluncht, kocht ik een blikje cola. Ik dronk deze op, op een bankje aan de Dorfstrasse, en wandelde daarna nog een paar keer om het dorp. Tijdens het wandelen liep ik een paar reisgenoten tegemoet, die ook deels hun tijd vol wandelden, zoals Ilse de N. en Steven, en Giulia en Jan-Wietze. Ook schreef ik mijn overige tijd nog wat over de reis op.

Omstreeks 16.30 uur was het dan zover. Wij liepen allen naar de eetzaal en gingen daar zitten aan de tafeltjes. Voordat wij gingen

eten zongen we voor Karin en haar personeel nog een danklied, waarna we haar nog een geschenk gaven. Zij bedankten ons allen ook, en zo konden we daarna aan ons vroege dinér beginnen. Als voorgerecht scheppte ik op; eieren, met tomaat, uien, komkommer en wat sla, en nam ik daarbij een kop runderboullion. Als hoofdgerecht kregen wij allen schnitzel met frites, waarbij ik per ongeluk een laatste groot glas bier bestelde (wat eigenlijk niet toegestaan bleek pal voor de terugreis in de bus), en als nagerecht een schaalteje vanillepudding met aardbeiensaus en slagroom.

Nadat wij waren uitgegeten gingen wij allen naar de lobby/receptiezaal. Daar werden we opgeroepen om onze reiskoffers te pakken uit de kelderkamer, één voor één. Degenen die in 's-Gravenhage zouden uitstappen mochten als eersten hun koffer pakken, en vervolgens degenen die in Breukelen de bus uit zouden gaan. Degenen die in Eindhoven zouden afstappen kwamen als laatsten aan de beurt, en dat waren Cassie, Giulia, Ilse de N., Steven, kamergenoot J(ean-)P(aul), Jip en ik. Zo zou iedereen bij het verlaten van de bus makkelijk bij hun koffers kunnen komen. Uiteindelijk pakte ik als laatste mijn koffer uit de kelder, en tilde ik deze over de trap naar boven, om het vervolgens via de lobby/receptiezaal naar buiten te slepen. Sommigen namen hiervoor de lift. We zetten onze koffers naast de bus, en Toine laadde deze in, waarna we deze bus instapten om daar ergens plaats te nemen. Maar natuurlijk niet zonder onze handbagage.

Aangezien ik wel van een mooi uitzicht hield, klom ik via de trap naar de bovenhelft van de dubbeldekker. Daar ging ik zitten op een bank, pal achter het trapgat, met links de doorloop, rechts het raam, en op de bank achter me Tessa. Aan de overkant van de doorloop zat (links) Bonno op een bank, en op de bank daarachter Bart, en op de bank daar weer achter Wendy. Toine stapte op een gegeven moment ook in, en begon daarna te rijden, waardoor we de parkeerplaats verlieten. We

zwaaiden nog naar Karin en verlieten zo het hotel.

Allereerst ging Toine rechtsaf de grote weg. Via Saalfelden, de Griessen Pass (971m.) en Sankt-Johann kwamen we bij Kufstein, en daar gingen we (rechtsaf) de snelweg op. Via Rosenheim reden we de Alpen uit, en ergens bij de ringweg van München nam Toine een afslag. Hij reed ons de grote stad binnen, en stopte daar in de buurt van het hotel waar de vakantiegangers van München hadden overnacht. Ook zij laadden hun koffers in en stapten daarna in, terwijl een aantal reizigers die in Maria-Alm hebben overnacht, waaronder ik, nog even naar hun hotel liepen. Daar maakten we nog even gebruik van het toilet, om vervolgens weer terug naar de bus te gaan.

Eenmaal terug bij de bus gingen wij weer zitten op onze plaatsen. Iedereen zat weer op zijn of haar eigen plaats, waarbij Tessa en Anouk naast zich kreeg. Op de bank voor het trapgat zat Johan weer, die op de heenweg daar ook zat, waar Cassie en ik toen aan de overkant van de doorloop zaten. Maar nu had ik (evenals Cassie) een bank voor mij alleen. Toine begon weer te rijden, en zo gingen wij München uit, terug naar de autobahn (de Duitse snelweg). We passeerden daar steden als Augsburg en Ulm, en onderweg luisterde ik met oordoppen op muziek op mijn telefoon, via spotify. Aangezien ik even zin had om keiharde hardcore te luisteren, zette ik *Name of the DJ* van Chosen Few (1996; echte naam François Prijt) op, waarna *Stereo Murder (Don't Touch that Stereo)* van Marshall Masters (1995) volgde. Daarna hoorde ik ineens muziek van een hardcore-DJ, waar ik nog nooit van had gehoord, maar wel erg goed; DJ Skinhead (Oliver Chesler). Zijn nummers als *Take It Outside* (1996) en *Extreme Terror* (1994) hadden een keiharde beat en gingen in een moordend snel tempo, dat richting muzikaal terreur ging. Natuurlijk kon ik nauwelijks stilzitten op deze muziek.

Ergens in de buurt van Stuttgart stopte Toine de bus weer bij een pompstation. Daar hield hij van 23.15 uur tot 23.45 uur een verplichte rust. Wij konden intussen naar het toilet gaan, en natuurlijk kocht ik bij de winkel van deze benzinestation een kop koffie. Ook sprak ik Rico nog even. Allemaal zorgden wij dat we weer op tijd de bus in de bus kwamen, en terwijl ik weer zittend op de bovenbank mijn koffie opdronk, reed Toine de chauffeur rond 23.45 uur weer door.

Zo. 15 Mrt; TERUG IN NEDERLAND

Tijdens deze verdere terugrit viel ik regelmatig in slaap, maar elke keer schrok ik dan een paar tot vijf minuten later weer wakker. Toine reed urenlang door, en hierbij gingen we steden voorbij als Karlsruhe, Ludwigshafen en Wiesbaden. Rond 03.15 uur bereikten we een ausfahrt, vlakbij Bonn, en Toine reed daar in om bij de daarachter staande benzinestation te stoppen voor zijn (verplichte) halfuurpauze. De passagiers die op dit moment (nog) wakker waren gingen naar buiten en zochten een toilet op. Ik deed dat zelf ook, en kocht evenals een paar anderen wat drinken (ikzelf koffie) en een sandwich, als vroege ontbijt. Vervolgens liepen we terug naar de bus en at ik daar mijn sandwich.

Om 03.45 uur reed chauffeur Toine weer aan. Hij reed nog ruim een uur door en stopte daar bij een ander benzinestation. Hij stapte daar uit en werd vervangen door een andere chauffeur, die doorreed richting de grens met Nederland. Omstreeks 06.00 uur reden we bij het begin van de schemerperiode het land binnen, waarbij ik dit merkte aan de blauwe verkeersborden langs de weg. We gingen Venlo voorbij en volgden de snelweg totaan Leenderheide, waar we rechtsaf gingen richting Eindhoven. Via de zuidkant kwamen we het centrumdeel in, en daar bereikten wij de bushalte van de John F. Kennedylaan. De chauffeur parkeerde daar de bus, en zo konden wij allemaal uitstappen.

Eenmaal uitgestapt pakten wij onze koffers. Wij namen als reisgenoten afscheid van elkaar, en gingen vervolgens onze eigen wegen. De ene liep naar het treinstation, de ander werd opgehaald door haar/zijn/hun vriend(in), ouders, broer of zus. Ikzelf kon toevallig met Jip mee, omdat deze had voorgesteld om mij te laten brengen door zijn ouders. Ook hij woonde zelf in 's-Hertogenbosch en had aan hen gevraagd of ze mij ook wilden ophalen en thuisbrengen. Zij vonden dat goed, en haalden Jip en mij rond 07.30 uur op in hun BMW. Vanuit het centrum gingen we noordwaarts de snelweg op, en zo brachten ze mij naar de stad 's-Hertogenbosch toe. Rond 08.10 uur bereikten we mijn appartementenflat in de Bossche wijk De Donk, en daar kreeg ik van Jip's vader mijn reiskoffer aangereikt. Ik bedankte het hele gezin en liep vervolgens de flat in, waar ik de lift naar boven nam. Ik sleepte de koffer naar mijn appartement en ging daar eenmaal binnen een paar uur liggen op bed, want een mens heeft nou eenmaal voldoende slaap nodig.

Adri Rovers (01 - 08 - '26)